

Nyílt levél Lezsák Sándornak a halászléről...

Kedves Sándor!

Az íze még mindig a számban van, pedig már csaknem egy hónapja, hogy megettük. Eredetileg nem is halászlét akartam főzni, de a sors azt írta elő – talán nem véletlen.

– Laci, megérkezett a hal, negyvenkét kiló! Ki fogja megpucolni?

– Én – mondtam. A válasza a hírhozó körbejárt és hűmögött.

– Addigra meg is romlik...! – s megmosolygott.

Tiszai hal volt, szép darabok. Ám a púpozott dézsáról le-lecsúszott egy-egy példány, mert nem fértek. Eltartott hát egy darabig... A halhalomnál csak a meleg volt nagyobb. Úgy 25-30 kilónál megérkezett a „felmentő sereg” – itthonról és Kárpátaljáról – több üveg sör kíséretében. Na így mindjárt más, hatan hamar befejeztük. Azért volt idő elgondolkodni a korábbi halászléfőzéseken...

Öt éve egy másik történésztalálkozón, Felsőőrön szintén halvacsa volt. Úgy látszik, történelmünk szerves része a hal! Magas foszfortartalma jó hatással van az agyi erekre és az emlékezetre, amire a történészeknek igazán szükségük van.

Mennyivel más ez az alkalom; csak el ne sőzzam (és elsőztam...)! Itt vagy százhusz ember várta, ott úgy a fele. Itt homok és tanyavilág, ott az őrségi dombok és hegyek visszhangozták a német és magyar szavakat. Itt Magyar Őstörténeti Iskola, ott törté-

ténésztalálkozó volt. A Lakitelekre összegyűlt és a magyar történelem elhallgatott fejezetei iránt kíváncsiskodó, többnyire meglepett történelemtanárok kérdő, csodálkozó tekintete vett körül, ott pedig az „egyedül én tudom jól” című tekintet sugárzott a merőben más-más véleményt hangoztatók arcáról. De a rotyogó hal illata azonos, sőt a hatás is. Kohéziós ereje volt mindkettőnek, amitől barátságok szövődtek itt is, ott is. Furcsa állat a hal. Amíg él és úszkál, senki nem törődik vele, hisz nem látható. De holtában „élni” kezd és embereket hoz közel egymáshoz, áldozatán barátságok kötnek. Igazi áldozati állat; talán ezért lett nemzeti eledelünk?

Öröm volt hallani tájszólásaink keveredését, népdalaink változatosságát. S öröm most visszagondolni, hány embernek köszönhető, hogy megtörtént ez a találkozó. Mert ha a Nemzeti Alapítvány nem járul hozzá, a leszakított területekről nem tudnak eljönni a halgatók!

Ez is a halászlé ereje? Vagy az elfeledett századok megidézése is hozzájárult a hangulathoz? Cinkos tekintetek villantak biztatón össze itt is, ott is, pedig nem csináltunk semmit. Vagy mégis? Tiltott, elhallgatott dolgokat idéztünk, amit iskolai tanulmányaink feledtetni igyekeztek – s csaknem sikerült is... Történelmünkre emlékeztünk, más szemszögből, más nézőpontokból, más megközelítéssel, de az eredmény ugyanaz, minden résztvevő elméjében és szívében: felemelő érzés, aminek nem szabadna lennie, mert „magyarkodtunk”! Ez hát a cinkos tekintetek magyarázata, a közös „bűn”.

Azóta is kapom a telefonokat, leveleket, fényképeket, melyek tele meleg szeretettel és köszönettel. Pedig az nem engem illet, hanem téged, Sándor. Mert én ott csak méltatlan „hoppmester” voltam. A lehetőséget te adtad a Lakiteleki Népfőiskolával! Kár, hogy kevés időt tudtál közöttünk tölteni, mert érezhetted volna a csodát (mert vannak még csodák): az emberek elfogadták egymást, nem zsörtölődtek, mert szívükben szeretet volt, s Isten adja, maradjon is!

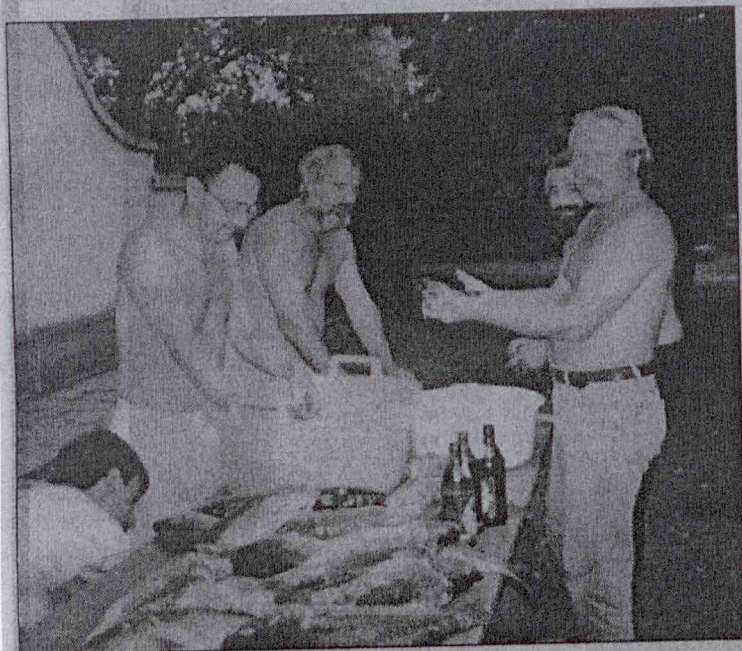
Idézem egyik halgatónk – ma már barátom – levelének egyetlen mondatát: „Ez a 10 nap életem legmeghatározóbb időszakai között fog helyet kapni.” Érdemes volt hát! Tudom, Lakiteleken a Népfőiskolán sokszor főznek halászlét. Azokat nem ízlelem, de bízom benne, az erejük ugyanolyan.

Kívánom Neked, Családodnak, „Csapatodnak” és magunknak, mindig ilyen halászlét egyetek és ehessünk, hogy agyunk tisztuljon, s szívünk megteljen újra és újra szeretettel...!

Igen, emlékszem, már szóban többször is megtettem: köszönöm! És jövőre?

Addig is az „osztályom” nevében is, baráti szeretettel üdvözöllek

Dúcz Laci
„oszt. főnök”

Előkészületek